

33. „Krátký přehled moderní serbské historiografie“. (Čas. Českých. hist. XXXI. 1925.)

34. „Хрватска историја за народне династије у модерној српској историографији“. (Zbornik kralja Tomislava; Jugoslav. akad. 1925.)

35. „Рајићева Бугарска историја“. (Зборник В. Ж. Златарскога 1925.)

36. „Судије и закон у средњовековној Србији и у Угарској“. (Летопис Мат. Срп. 305. 1925.)

37. „Историја Хрвата за народне династије. Успомени хиљадугодишњице хрватског краљевства“. (Летопис Мат. Срп. 306. 1925.)

Iz ovoga, što sam izložio, držim, da se jasno razbira velika radinost, vrlo solidna opsežna sprema, stečena za univerzitetskih godina, i stručan osobito uspjeti rad dra. Radojčića u povijesti južnih Slavena i bizantijskoga carstva. Njegova suradnja u naučnim nastojanjima Jugoslavenske akademije kao njezina člana bila bi im od izdašne koristi.

Zato mi je čast predložiti dra. Nikolu Radojčića, redovnoga profesora ljubljanskoga univerziteta, podjednako i kao znak priznanja njegovih zasluga za našu historijsku nauku, dopisnim članom Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

U Zagrebu, 15. decembra 1925.

Dr. G. Manojlović

Dr. Franc Ramovš

rodio se 14. septembra 1890. u Ljubljani, gdje je svršio i gimnaziju. Onda je polazio sveučilište u Beču i u Gracu učeći slavensku filologiju i indoevropsku lingvistiku. God. 1914. promoviran je za doktora filozofije. God. 1918. habilitirao se u Gracu za privatnoga docenta slavenske filologije, a već god. 1919. imenovan je redovnim profesorom slovenskoga jezika u sveučilištu ljubljanskom, što je i danas. Pravi je član i tajnik slovenskoga znanstvenog društva za humanistične vede u Ljubljani i član dopisnik škole za slavenske studije pri londonskom sveučilištu.

U svom naučnom radu bavi se poglavito izučavanjem slovenskoga jezika i njegove historije. Osobito je vrstan poznavalac njegove fonetike i s njom u savezu njegove dijalektologije i akcentologije. Građu za svoje studije skupio je velikim dijelom sam prošavši čitavo područje slovenskoga jezika uzduž i poprijeko. Rezultate svojih studija priopćio je u velikom broju rasprava na slovenskom, češkom, francuskom i njemačkom jeziku u različnim naučnim časopisima:

1. Slovanski doneski iz Trubarjevih del. (Čas. za zgodovino in narodopis X. 1913, 111—51.)
2. Neuroi. (Čas. pro moder. filolog. V, 1914, 212—15.)
3. Zur slovenischen Dialektforschung. (AfslPhil. 35, 329—37.)
4. Sprachliche Miszellen aus dem Slovenischen. (AfslPhil. 36, 445—60.)
5. Slovenische Studien. (AfslPhil. 37, 123—74 i 289—330.)
6. Grosuplje (krajeslovna razprava). (Ljub. Zvon I. 1919, 176—82.)
7. Delo revizije za Dalmatinovo biblijo. (Čas. za slovenski jezik, knjiž. in zgod. = ČJKZ. I. 113—53.)
8. Sorodstvo staroindijskega *sāmā* „Sommer“. (ČJKZ. II. 63—71.)
9. Donesek k slovanskim starožitnostim. (ČJKZ. II. 98—109.)
10. K zgodovini slovanske konjugacije. (ČJKZ. II. 128—30.)
11. Zanimiv koroško-slovenski rokopis. (ČJKZ. II. 282—95.)
12. Opazke k slovanskim tvorbam pron. debla *qno-*. (ČJKZ. II. 274—6.)
13. Die Geschichte des vokalischen *i* im Slovenischen. (Prace lingw. ofiarowane J. Baudouin. d. C. 44—60.)
14. Výjimečné u místo pravidelného o za q v slovínštině. (Čas. pro mod. fil. VIII. 1—8.)
15. Opazke k nenaglašenemu *ê* s posebnim ozirom na psl. *êstĕja* v slov. narečjih. (Beličev zbornik. 17—23.)
16. Slov. Celje. (ČJKZ. III. 33—4.)
17. Slov. rês. (ČJKZ. III. 46—8.)
18. Razvoj skupin *rə* in *ər* v slovenskem jeziku. (Južnosl. Fil. II. 40—49.)
19. Slov. tĕden. (ČJKZ. III. 55—7. 153.)
20. Drobnoti iz slovenske gramatike: 1. Opazke k *y*-ju; 2. Konz. asimilacije pred suf. *-bsko* in *-bstvo*; 3. Refleksi za prvotno *zdi* in *zgi*. (Slavia I. 27—37 i 228—41.)
21. Slov. Kobarid — furl. Čavorĕd — ital. Caporetto — nem. Karfreit) (ČJKZ. III. 60—2.)
22. Recenzija: S. Škrabec. Jezikoslovni spisi I. (Slavia II. 115—23.)
23. O slovenskem novoakutiranem *ô* > *ô*, *ô* in *ô*. (Južnosl. Fil. II. 227—39.)
24. Une isoglotte čakavo-kajkavienne. (Revue des études slaves III. 48—58.)
25. K poznavanju praslavske metatonije. (Slavia II. 205—31.)
26. Deklinacija slov. imena *očŕ-ôče* < *otčŕb*. (Razprave znanst. društva v Lj. I. 402—8.)
27. Imperfekt v rezijskem narečju. (ČJKZ. IV. 117—9.)
28. Eine slovenische Form des Instr. Sing. Fem. (Zeitschrift für slav. Phil. I. 65—73.)
29. Praslovensko *kasęgb* „Edling“. (Razp. znanst. dr. II. 303—26.)
30. Recenzija: A. Musić. Glagol moći i morati u slov. jeziku. (Slavia IV. 142—9.)
31. Recenzija: K. Štrekelj. Historična slovnica slov. jezika. (Zeitschrift f. sl. Phil. II. 310—17.)

Sve te rasprave imadu naučnu vrijednost, neke i znatnu, te rasvijetljuju jasnim i preciznim načinom mnoge do onda tamne pojave iz područja, kojim se pisac bavi. Napokon je zasnovao veliko djelo: Historičnu gramatiku slovenskoga jezika u 7 svezaka, od kojega je izišao 2. svezak (u Ljubljani 1924.), koji obuhvaća slovenski konzonzantizam, gdje se izlažu promjene konzonzanata u slo-

venskom jeziku na temelju veoma obilnoga dijalektičnog materijala. Djelo je zrelo zasnovano i lijepo metodički izvedeno uz dobro poznavanje današnjega stanja lingvistične nauke. Ako piscu pode za rukom izvesti čitavo djelo onako, kako je započeto, bit će na veliku korist slavističkoj nauci i pribaviti mu lijepu slavu. Sada sprema osim toga djelo: *Historija slovenskoga jezika* za Vasmer-Trautmannov *Slavischer Grundriß*.

Da bi se zaslužnomu i plodnomu naučenjaku slovenskomu pokazalo priznanje za njegov dojakošnji naučni rad, a ujedno da bi se on ponukao na suradnju i u našoj akademiji, koja i onako ima malo članova Slovenaca, predlažem, da se dr. Franc Ramovš izabere za člana dopisnika u historičko-filologičkom razredu.

U Zagrebu, 11. decembra 1925.

Dr. A. Musić

Dr. Frano Bulić

rodio se 4. oktobra 1846. u župi Vranjic-solinskoj nadomak Splitu. Osnovnu školu i četiri niža razreda gimnazijska učio se u privatnu zavodu, a viša četiri razreda u Splitu godinā 1862.—1865. Bogoslovske nauke učio se u Zadru 1866.—1869. godine. Tu je god. 1870. položio i gimnazijski ispit zrelosti, da može, svršivši bogoslovske nauke, kao redovni student polaziti i univerzitetske nauke. Mjeseca oktobra 1869. bude zaređen svećenikom, a decembra te godine pošao je u Beč, gdje je od tada do konca školske godine 1873. slušao u univerzitetu klasičnu filologiju i napose arheologiju. Odmah postavljen suplentom gimnazije u Splitu, položio je mjeseca juna 1874. učiteljski ispit za nižu gimnaziju iz klasične filologije s nastavnim jezicima srpsko-hrvatskim i talijanskim. Tada bude kao pravi gimnazijski učitelj premješten u Dubrovnik. Kad je u bečkom univerzitetu osnovana profesorska stolica za epigrafiku, boravio je Frano Bulić cijele školske godine 1877/8. na dopustu od službe u Beču, da se usavrši u epigrafici i arheologiji. Tada je položio i ispit iz klasične filologije za cijelu gimnaziju.

U Bulićevoj službenoj karijeri bilježimo ovo: Još prije definitivnoga potvrđenja u srednjoškolskoj učiteljskoj službi god. 1879. već je školske godine 1877/8. postavljen školskim kotarskim nadzornikom za zadarski i benkovački kotar, a podat mu bijaše dopust za boravak u Beču. God. 1882. bude kao takav pridijeljen radu k pokrajinskom školskom vijeću u Zadru. Mjeseca septembra 1883. postade ravnateljem velike gimnazije u Splitu, a uz to ravnateljem